

ραίνοντες αὐτῷ καὶ ἀποστεγνοῦντες τὰς τρίχας, εἰς λίπανσιν τῶν ὁποίων καταφεύγομεν ἀκολούθως εἰς τὰς διὰ διαφόρων ἐλαίων ἐπιτριβάς. Οἱ ὁπωσδήποτε καταφεύγοντες εἰς τὴν βαφήν πρέπει νὰ προσπαθῶσι νὰ δίδωσιν εἰς τὰς τρίχας τὴν ἐπιθυμητὴν χροιάν, ἀποφεύγοντες τὰ μὴ φυσικὰ τῶν τριχῶν χρώματα, τὰ ὁποῖα καὶ τὴν ἐν κρυπτῷ καὶ παραδύστῳ ἐπὶ τῶν τριχῶν γενομένην ἐργασίαν προδίδουσι καὶ τὸν γέλωτα δὲ πολλάκις τοῦ θεατοῦ προκαλοῦσι πόσοι, ἐπὶ παραδείγματι, δὲν βάρουσι τὰς τρίχας ὑπερύθρους ἀντὶ μελανῶν; Ὅπως ἐπιτύχη βαφὴ τις πρέπει νὰ τηρῶνται συνθήκαι τινες, ὧν ἡ πρωτίστη συνίσταται εἰς τὸν παρασκευαστικὸν τῶν τριχῶν καθαρισμὸν ἀπὸ πάσης λιπαρᾶς οὐσίας, ἥτις κωλύουσα τὴν ἄμεσον τῆς βαφικῆς οὐσίας ἐπαφὴν γεννᾷ τὰ γελοῖα ἐκεῖνα χρώματα. Ἐς ἐτέραν συνθήκην πρέπει νὰ θεωρήσωμεν τὴν ὑπὸ ἐμπειροτέχνου χειρὸς ἐπίθεσιν τῆς βαφικῆς οὐσίας, καθὼς καὶ τὴν καλὴν ἐκλογὴν περὶ τὴν σκευασίαν ἣν ἐπιθέτομεν. Ἡ ἐκλογὴ τῆς σκευασίας δὲν εἶναι δύσκολος καθόσον ἀμφότεραι αἱ τὸ ἀνεξίτηλον ἐπαγγελλόμεναι οὐσίαι ἐνεργοῦσιν ὀλεθρίως ἐπὶ τε τοῦ δέρματος καὶ τῶν τριχῶν, τουτέστι καύστικῶς· ἀλλὰ προτιμητέαι αἱ περιέχουσαι νιτρικὸν ἄργυρον, αἵτινες, ῥευσταὶ τὸ πλεῖστον οὔσαι, δὲν ἔρχονται εἰς τοσούτῳ ἄμεσον ἐπαφὴν μετὰ τοῦ τῆς κεφαλῆς δέρματος ὥς μὴ παραμένουσαι ἐπ' αὐτοῦ πολλὰς ὥρας, ἐνῶ ἡ τοῦ μολύβδου ἐνέργεια οὔσα βραδέως ἐκθέτει τὸν βαφόμενον εἰς τὴν γενικὴν ἐνέργειαν τοῦ μολύβδου ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ, τὴν μολυβδικὴν δηλονότι δηλητηρίασιν.

Ὑπάρχει καὶ δεύτερον εἶδος βαφῶν ὅλως ἀελαδῶν μὲν, τῆς καθαριότητος τιθεμένης κατὰ χώραν, ἀλλ' ἐξιτήλων, ὥς ἀποβαφομένων εὐχερῶς διὰ τῶν χειρῶν, διὰ τοῦ μανδηλίου, διὰ τῆς προστριβῆς τῶν ἐνδυμάτων, τοιαῦται δ' εἶναι τὸ ἀφέψημα τῶν κυπαρισσομήλων, τῶν καρπῶν τοῦ κισσοῦ, τοῦ φλοιοῦ τῆς ἰτέας, τῆς καρυᾶς, ὁ ἄνθραξ τοῦ φελοῦ καὶ τὰ παρόμοια.

Τοιαῦται περίπου εἶναι αἱ δοκιμασίαι εἰς ἃς ὑποβάλλονται τὰ στολίζοντα ἰδιαζόντως πῶς τὰς ἀνθρωπίνους κεφαλὰς κεράτινα ταῦτα παραρτήματα τὰ τοσοῦτον ἐπ' ἐσχάτων περιζήτητα γενόμενα πρὸς φαντασιώδη πλαστὸν τῶν γυναικείων κεφαλῶν στολισμὸν, εἰς τρόπον ὥστε ἡ μεγάλη αὕτη τῶν πλεξίδων κατανάλω-

σις παρέσχεν οὐ σμικρὰν ἀφορμὴν κερδοσκοπίας εἰς τοὺς προμηθευτὰς τῶν κοσμημάτων τούτων, οἵτινες ἐκκόπτοντες οἰκειοθελῶς ἢ καὶ κρυφίως τὸν πολύμαλλον κόσμον ἀπὸ τε νεκρῶν καὶ ζώντων στολίζουσι διὰ τεχνιέντως ἐπεξεργασμένων κόσμων τὰς κεφαλὰς τῶν μητέρων τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἐκ κενοῦντες ἀδίκως καὶ παραλόγως τὰ θυλάκια τῶν πατέρων αὐτοῦ, οἵτινες τὰ πάντα καρτερικῶς ὑπομένουσι λαβόντες πρὸ ὀφθαλμῶν ὅτι ἐν λύπαις φαγοῦνται τὸν ἑαυτὸν ἄρτον.

Γ. ΑΚΕΣΤΟΡΙΔΗΣ.

Η ΚΑΛΟΓΡΑΙΑ ΤΟΥ ΣΑΙΝ-ΡΟΖΩ.

(ΔΙΗΓΗΜΑ).

(συνέχεια ἴδε φυλλίδ. Β').

Ἐνα μῆνα μετὰ ταῦτα, ὁ Κ. δὲ Μαιζονέθ, καθήμενος ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τῆς κλίνης τοῦ υἱοῦ του, περικυκλούμενος ὑπὸ τῆς συζύγου του καὶ τῆς ἀνεψιᾶς του, παρετῆρει μετ' ἀνεκφράστου θλίψεως ἅπαντα τὰ συμπτώματα τῆς νέας μεταβολῆς τῆς νόσου ὑφ' ἧς ὁ νεανίας κατείχετο ἀπὸ πρωΐας.

Κυριευθεὶς ὑπὸ χαλεποῦ ἐγκεφαλικοῦ πυρετοῦ ἀπὸ τῆς ἐσπέρας τοῦ θανάτου τῆς Σωσάννης, μετὰ χιλίας ἀπελπιστικῆς περιπετείας πρὸ εἴκοσι τεσσάρων ὥρῶν ἡ κατάστασις τοῦ ἀσθενοῦς ἐφαίνετο ἐπαισθητῶς βελτιουμένη. Ὁ σφυγμὸς ἦτο εὐκρινέστερος, καὶ πολὺ ὀλιγότερον ταχύς. Ἡ ὄψις ἦν ἥττον ἐρυθρά, τὸ δέρμα ἥττον θερμὸν καὶ ξηρὸν, ἡ ἀναπνοὴ ὀμαλωτέρα, ἡ φωνὴ καθαρωτέρα, καὶ ἡ δίψα ἥττον δεινὴ· ἐνὶ λόγῳ, τὰ πάντα ἐμαρτύρουν ὅτι ὁ ἀσθενὴς ἐτρέπετο ἐπὶ τὰ βελτίω. Οὐχ' ἥττον, καίτοι καταπραῦνθέντων τῶν ἐπιφόδων ἐκείνων συμπτωμάτων ὁ λῆρος δὲν εἶχε καταπαύσει.

Εἶχε μόνον μεταβάλλει χαρακτῆρα, μετατραπείς ἀπὸ τοῦ ταραχώδους καὶ παραφόρου, εἰς τὸν ἥσυχον καὶ μελαγχολικόν. Ἡ μετατροπὴ ὁμῶς ἐκείνη ἦτο ὑπὸ τινος ἐποψίν κινδυνωδেষτέρα, καθόσον τοῦ πυρετοῦ παύσαντος τοῦ δὲ λήρου ἐξακολουθοῦντος, ὑπῆρχε φόβος μὴ ἡ ἀσθένεια προσλάβῃ χρονικὸν χαρακτῆρα.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἀρχεται τὸ παρὸν κεφάλαιον, ὁ Κ. δὲ Μαιζονέθ, ὅστις εἶχε θέσει τὴν κλίνην του εἰς παρακείμενόν τι τοῦ

ἀσθενούς, δωματίον, ἀφυπνίσθη αἰφνιδίως ὑπὸ τῶν ὀξείων τοῦ νεανίου κραυγῶν.

Ὅθεν μετέβη παρακρῆμα εἰς τὸ δωματίον τοῦ Λουκιανοῦ. Ἐφρίξε δὲ εἰς τὴν θέαν τῆς ἀνευ ἐκφράσεως φυσιογνωμίας του ἣτις ἐφαίνετο ὡσεὶ καταληφθεῖσα ὑπὸ παντελοῦς ἡλιθιότητος.

Ὁ ἀσθενὴς ἀνεκάθητο ἐπὶ τῆς κλίνης μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπλανεῖς καὶ τὸ σῶμα τοσοῦτον ὑπερμέτρως ἠνεωγμένον ὥστε ἐφαίνετο ὁλος ὀφάρυγξ.

Ὁ ἰατρός ἐπλησίασεν αὐτὸν περιδεὴς, καθόσον ἐγίνωσκεν ὅτι τοιαῦται ὀξεῖαι κραυγαὶ παρὰ τοῖς ἀσθενέσιν εἰσὶ σύμπτωμα παντελοῦς τοῦ λογικοῦ καταπτώσεως.

Τὰ μῆλα τῶν παρειῶν εἶχον καταστῆ ἐκ νέου ἐρυθρὰ ὡς καὶ εἰς τὰς ἀπαρχὰς τοῦ πυρετοῦ.

Ἐλαβε τὴν χεῖρά του. Τὸ δέρμα ἦν ξηρὸν καὶ θερμὸν, ὁ δὲ σφυγμὸς εἶχεν ἀνέλθει εἰς διάστημα ὀλίγων ὥρῶν εἰς ἑκατὸν πεντήκοντα πάλσεις. Ἀλλ' ὁ ἰατρός κατεπτοήθη ἔτι μᾶλλον βλέπων τὰς χεῖρας, τοὺς βραχίονας καὶ τοὺς μῦς τοῦ προσώπου συστειλλομένους ὑπὸ σπασμωδικῶν κινήσεων, σχεδὸν ἀλλεπαλλήλων καὶ ὁμοίων μὲ τοὺς ἀκουσίους ἐκείνους σπασμοὺς τοὺς διὰ τοῦ γαλβανισμοῦ ἐνεργομένους. Ἡ αἰσθητικότης καὶ ἡ γνωστικὴ ἐξησθένουν προφανῶς. Τὸ ἐξημμένον ἤδη προσωπον, καθίστατο ἰόχρουν, ὅλα δὲ τὰ συμπτώματα ὀξείας μηνιγγίτιδος παρουσιάζοντο εἰς τὸν δυστυχῆ πατέρα.

Ἐὰν αἱ ἐκ διαλλειμάτων ἐκείνοι σπασμοὶ καθίσταντο συνεχεῖς καθόλου, ὡς ὁ ἰατρός ὑπόπτευεν, οὐδεμία ἐλπίς ὑπελείπετο καὶ ὁ θάνατος θὰ ἐπῆρχετο ἀμέσως, καθ' ὅσον ἀποτέλεσμα τοιαύτης μηνιγγίτιδος εἰσὶν ὁ θάνατος, ἢ ἡ ἀπὸ τῆς ὀξείας εἰς τὴν χρονίαν κατάστασιν μετατροπὴ τῆς νόσου.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Λουκιανὸς διastέλει ἐν ληθάργῳ, ἐν τινι διαλλείματι τῆς κρίσεως, ἡ Κ. Δε Μαιζονέβ καὶ ἡ Λουκία, αἵτινες ὡς κατοικοῦσαι εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος τοῦ δωματίου τοῦ ἀσθενούς, δὲν εἶχον ἀκούσει τὰς κραυγὰς του, κατ' ἐκείνην λέγομεν τὴν στιγμὴν, εἰσῆλθον παρ' αὐτῷ καὶ ἐκάθησαν παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του καὶ ἐγγὺς τοῦ ἱατροῦ.

Ὁ Κ. δὲ Μαιζονέβ ἦτο ἐν ἀπελπισίᾳ, καὶ ἐκάλει εἰς βοήθειάν του ὅλην τῆς ἐπιστήμης τὴν ἰσχύν. Ἀλλ' ἡ ἐπιστήμη, ἐν τινι στιγμῇ, εἶναι βωβὴ, τυφλὴ καὶ κωφὴ. Ἡ ἐπιστήμη ἐν τισι περιστάσεσιν, ὁμοιάζει μὲ τὸν θάνατον.

Καὶ ἡ σκληρὰ, σιωπηλὴ μένει εἰς τὰς κραυγὰς μας! Ἐνεκα τούτου, εἶπομεν ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς

διηγέσεώς μας, (καὶ ἐπειτραπήτω ἡμῖν νὰ τὸ ἐπαναλάβωμεν), ὅτι ἡ ὀδύνη τοῦ ἱατροῦ βλέποντος θνήσκοντα τὸν υἱόν του, ἦτο διττὴ, διότι ὡς πατὴρ ὑπέφερε, ὡς ἰατρός δὲ ἀμφέβαλλε περὶ τῆς ἐπιστήμης.

Ἐν τοιαύτῃ διastέλει θέσει ὁ Κ. Δε Μαιζονέβ Βεβαίως, ὁ θάνατος δὲν ἦτο ἀναπόφευκτος συνέπεια τῆς ἐγκεφαλικῆς ἐκείνης παθήσεως· ἀλλ' ἡ εἰσέλασις τῆς συμπτωματικῆς ἐκείνης ἀσθενείας, ἀφ' ἑνός, ἀφ' ἑτέρου δὲ, ἡ ἐλαχίστη περιπλοκὴ ἐν τοῖς θωρακικοῖς ὀργάνοις καὶ ἡ ἀπρόοπτος ἐμφάνισις πνευμονικῆς τινος φλογώσεως, ἠδύναντο νὰ ἐπιφέρωσιν αὐτόν. Ἐξ ἄλλου, ἡ μόνη ὑπολειπομένη ἐλπίς ἦν ἡ μετατροπὴ τῆς ἀσθενείας ἀπὸ τῆς ὀξείας εἰς τὴν χρονίαν κατάστασιν ἥτοι ἡ παραφροσύνη, ἢ τοῦλάχιστον, ἡ ἡλιθιότης.

Ὁ ἰατρός προσεκάλεσεν εἰς συμβούλιον τρεῖς ἐκ τῶν συναδέλφων του, διότι τὸ λογικόν του ἤρξατο πρὸ ἑνός μηνὸς ταρασσομένον ὡσαύτως, ὡς ἐκ τῶν ἀτρύτων μόχθων περὶ ὧν ἐλαλήσαμεν ἀνωτέρω καὶ ἐκ τῶν ἀδιαλλείπτων παρὰ τὴν κλίνην τοῦ υἱοῦ του ἀγρυπνιῶν. Ἐφοδεῖτο μὴ τυχόν δὲν διεγίνωσκεν ἀκριβῶς τὴν νόσον, ὡς ἀμέσως ἐνδιαφερόμενος εἰς τὴν τοῦ ἀσθενούς ἴασιν.

Οἱ προσκληθέντες ἱατροὶ ἦσαν τρεῖς ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων ἀκαδημαϊκῶν.

Ἐν τούτοις, ἐκ τοῦ ἱατροσυμβουλίου ἐκείνου οὐδὲν πλέον οὐδὲν ἔλλατον ἔμαθεν ὁ κύριος. Δε Μαιζονέβ. Τοῦτο μόνον τὸ ἀποτέλεσμα προέκυψεν ὅτι, ἀντὶ ἑνός, ὑπῆρχον ἤδη τέσσαρες ἱατροὶ ἀμφιβάλλοντες.

Μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ἐβδομάδος ἀγωνιῶν, ἡ νόσος διανύσασα λογικῶς τὴν ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ ὀρισθεῖσαν πορείαν, ἔφθασε τέλος εἰς τὸν ὑπατον τῆς ἀναπτύξεως αὐτῆς βαθμὸν, φυσικὴ τις δὲ τάσις ὑφέσεως, πρόδρομος τῆς ἀνιχνύσεως, ἀνεφάνη.

Καὶ οὕτως ἡ τέως χαλαρὰ συναίσθησις ἐπανήλθε.

Ἀπὸ ὧρας εἰς ὧραν ὁ ἰατρός ἐβλεπε τὸν υἱόν του ἀνακτῶντα τὴν χρῆσιν τῶν κινήσεων του. Ὁ πυρετὸς κατέπιπτεν, ὅλαι δὲ αἱ λειτουργίαι τοῦ σώματος ἤρξαντο ἐκτελούμεναι. Ἐνὶ λόγῳ ἡ ἐγκεφαλικὴ πάθησις ἦτο φυσικῶς θεραπευμένη. Ἡδὴ ζήτημα χρόνου μόνον ὑφίστατο. Ἡ φύσις ἐμελλε νὰ ἐνεργήσῃ τοῦ λοιποῦ βραδέως μὲν ἀλλ' ἀσφαλῶς. Τὸ σῶμα εἶχε σωθῆ.

Θὰ συνέβαινεν ὁμως τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὴν διάνοιαν; Δὲν ὑπῆρχε τάχα φόβος μὴ ὁ Λουκιανὸς διατηρήσῃ μικράν τινα δόσιν ἡλιθιότητος;

Ἴδου ὃ, τι κατεπτόει τὸν πατέρα.

Κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην τῆς ἀσθενείας περίοδον, ὁ Κ. Δὲ Μαιζονέβ, καθορῶν ὁποίαν τινα σύγχυσιν θὰ ἐγκατέλειπεν αὕτη εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ υἱοῦ του, ὁ Κ. Δὲ Μαιζονέβ, λέγομε, συνέλαβε, νύκτα τινὰ ἐν εἶδει ὀνείρου, ὅπερ ἐφάνη αὐτῷ ὡς θεία τις ἀποκάλυψις ἐν ἐκ τῶν τολμηρῶν ἐκείνων σχεδίων οὔτινος ἢ ἐκ τέλεσις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἤθελον ἐκφοβίσει καὶ τὸν γενναϊότερον τῶν ἱατρῶν, ἀλλὰ πρὸ τοῦ ὁποίου εἰς πατὴρ δὲν ἠδύνατο νὰ διστάσῃ.

Εἴπομεν ἐν τῷ προηγηθέντι κεφαλαίῳ, ὅτι ὁ Κ. Δὲ Μαιζονέβ, εἰσερχόμενος εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Σωσάννης, εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ ἐκπλήξεως ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς νεάνιδος, καὶ ὅτι ἡ ἐκπληξίς του ἐκείνη εἶχε διπλασιασθῇ ἅμα ὡς ἤκουσε τὴν φωνὴν τῆς.

Πραγματικῶς, ἐγνώριζε κάλλιστα τὴν φωνὴν καὶ τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο· καὶ ὁμως οὐδέποτε εἶχεν ἴδαι τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο, οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσει τὴν φωνὴν ἐκείνην. Ἐν τῇ πρώτῃ στιγμῇ δὲν ἐζήτησε νὰ ἐξηγήσῃ εἰς ἑαυτὸν τὸ παράδοξον φαινόμενον, ἀλλ' ὅσάκις ὁ υἱὸς του παραληρῶν, προέφερε τὸ ὄνομα τῆς Σωσάννης, ἡ ὁμοιότης τῆς νεάνιδος μεθ' ἑτέρας τινὸς στενῆς γνωρίμου τοῦ ἱατροῦ, παρουσιάζετο ἀνενδότως εἰς τὸ πνεῦμά του.

Ὁ κύριος δὲ Μαιζονέβ δὲν ἦτο ποσῶς φαντασιοκόπος καὶ ἤθελε χλευάσει τὸν περιφανῆ ἱατρὸν Σπαλανσάνην ὅστις εἶχεν ἀνακαλύψει ἐκτὴν αἰσθησιν εἰς τὰς νυκτερίδας. Ὀλίγον ἐπίστευεν εἰς τὴν μετεμψύχωσιν καὶ οὐδόλως εἰς τὸν μαγνητισμόν. Δὲν τῷ ἐπῆλθεν ὅθεν ἡ ἰδέα ὅτι εἶχε γνωρίσει τὴν νεάνιδά εἰς προγενεστέραν τινὰ ζωὴν, οὔτε ὅτι κακοποιὸν τι πνεῦμα τὸν ἐνέπαιζεν εἰς τὴν θλιβεράν ἐκείνην περίστασιν. Ὁχι! ἡ εἰκὼν τῆς Σωσάννης τῷ ἀνεμύμνησκε πρόσωπον ὅπερ κάλλιστα ἐγνώριζε. Ἡ φωνή τῆς, τῷ ἐνεθύμιζε φωνὴν τινα ἣν ἐκατοντάκις εἶχεν ἀκούσει. Ἀλλὰ ποῦ; εἰς ποίαν τῆς ζωῆς του ἐποχὴν; Ἐπὶ μῆνα ὀλόκληρον ὁ ἱατρὸς προσεπάθησεν ἐνδελεχῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὸ παράδοξον ἐκεῖνο φαινόμενον.

Ἐπὶ τέλους, νύκτα τινὰ, τὴν δευτέραν μετὰ τὴν τῆς ἀναρρώσεως τοῦ υἱοῦ του, ἡ Σωσάννα τῷ ἐφάνη καθ' ὕπνον οὐχὶ πλέον ἢ κάτωχρος

Σωσάννα διὰ τὴν ὁποίαν ὀλίγον ἐδέησε ν' ἀποθάνῃ ὁ Λουκιανὸς καὶ διὰ τὴν ὁποίαν εἶχεν ἴσως ἀπωλέσει διὰ παντὸς τὰς φρένας, οὐχὶ πλέον ἢ ψυχορραγοῦσα καὶ λευχίμων Σωσάννα, ἀλλ' ἑτέρα τις Σωσάννα, ῥαδινὴ, ἀνθηρὰ, ζωηρὰ, πλήρης ὑγείας καὶ ῥώμης.

Καὶ ὁμως, παράδοξος ὀπτασία ἡ Σωσάννα ἐκείνη ἣτις εἶχεν ἐπὶ τῶν παρειῶν τὰ ἀνθηρότερα τῆς ζωῆς ῥόδα, ἣτις ἦτο περιβεβλημένη μέγα καὶ μέλαν κρήδεμνον ὅπερ κατήρχετο μέχρι τῶν ποδῶν αὐτῆς καὶ ἐφαίνετο ὡσεὶ ἐνδύμα θανάτου!

Οὕτως ἡ ἀποθανοῦσα Σωσάννα ἀνήρχετο εἰς οὐρανοὺς, λευκὴν νυμφικὴν φέρουσα στολὴν, ἡ δὲ ζῶσα Σωσάννα περιεπλανᾶτο εἰς τὴν γῆν τὴν μέλαινα τῆς χηρείας περιβεβλημένη ἐσθῆτα.

Ὁ κύριος Δὲ Μαιζονέβ ἠγέρθη κατατρυχόμενος ὑπὸ τῆς φαντασμαγορίας ἐκείνης. Ἐκαμὲν ὀλίγα βήματα ἐν τῷ δωματίῳ του, ἠνεώξε τὸ παράθυρον καὶ ἀνέπνευσε τὸν δροσώδη τῆς πρωίας ἀέρα.

Πρὸ ἐνὸς τετάρτου ἔμενεν ἐστηριγμένος ἐπὶ τοῦ ἐρείσματος τοῦ παραθύρου, ὅτε ἰδὼν ἀδελφὴν τινα τοῦ ἐλέους διερχομένην τὴν ὁδόν, εὔρεν αἰφνηδίῳ τὴν ἐξήγησιν τοῦ ὀνείρου του καὶ ἐπομένως τὴν ἐξήγησιν τῆς ὁμοιότητος, πρὸς ἀνακαλύψιν τῆς ὁποίας πρὸ ἐνὸς κατεγίνετο μὴνός.

Ὁ ἱατρὸς ἀνέκραξεν ὡς ὁ Ἀρχιμήδης καὶ ἴσως ὅσον καὶ ἐκεῖνος εὐλόγως· αὐρον! εὐρον! καὶ κλείσας τὸ παράθυρον, προσεκάλεσε τὸν ὑπκρέτην καὶ διέταξε νὰ ζευχθῇ ἡ ἅμαξα.

(ἰκολουθεῖ)

Οὐδὲν κρείσσον ὑπάρχει τοῦ ἀληθοῦς φίλου, οὔτε πλοῦτος οὔτε βασιλεία· ἀκαταλόγιστον δὲ εἶναι τὸ ἀντάλλαγμα γενναίου φίλου.

Πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ τὸν πόλεμον ὅστις ἐστὶ σῶφρων· ἂν δὲ καταντήσῃ μέχρις αὐτοῦ,